

Мошківська Катерина,

здобувач вищої освіти ступеня бакалавра
спеціальності «Правоохоронна діяльність» 303
навчальної групи навчально-наукового інституту № 3

* * *

Я тут тепер назавжди залишаюсь.
Ви не турбуйтеся, мені вже не болить.
Не від води, а від розлуки захилюнаюсь,
Але будинок на сторожі кожную мить.

Мої улюблені іграшки потопились...
Та головне, що встигли діток врятувать.
Я так любив, як у дворі ми веселились.
Цього у моїм серці не віднять.

Я був хорошим. Вірним охоронцем.
Тай зараз від чужинців бережу.
Крізь хвилі, в своїй будці бачу сонце.
І стерту в каламучі цій межу...

Я не один. Зі мною є тут киця.
І ще, кілька загублених собак.
Ми думали спочатку, що нам сниться.
А потім лиш збагнули - це не так...

Ми тут не самотинці, не хвилюйтесь.
Правда, обурені, що викрали наш час.
Прийшли якісь безжалісні злочинці.
В яких нема сердець, не те що в нас!

Ми розуміємо – хазяїни спішили.
Крізь біль в очах, ми не тримаєм зла.
З нами також із зоопарку залишились,
Єнотик, поні, віслючок і мавпеня...

* * *

Для тебе співає пташка за вікном,
І вишня теж для тебе розцвітає.
Щоб ти міг тішитися в ліжку міцним сном,

Хтось вже добу в окопі не лягає.

Для тебе запашний ранковий чай,
І мамина духмяна паляниця.
Це ніби щось буденне зазвичай,

Але комусь під кулями це тільки сниться.

Для тебе тепла зустріч серед рідних.
Довгі обійми й затишні розмови,
Так завжди має бути, вірогідно...

А хтось під градом, хоче почути від коханої лиш
слово...

Сьогодні ти святкуєш своє свято.
Збираєш за столом усю родину.
А хтось бачить, як його тата,

Несуть селом в закритій домовині.

Цінуй. Цінуй усе, що зараз маєш.
Свій кожен подих, кожне почуття.
Бо дуже боляче, коли ти забуваєш,

Що Хтось. Віддав. За це. Своє життя.